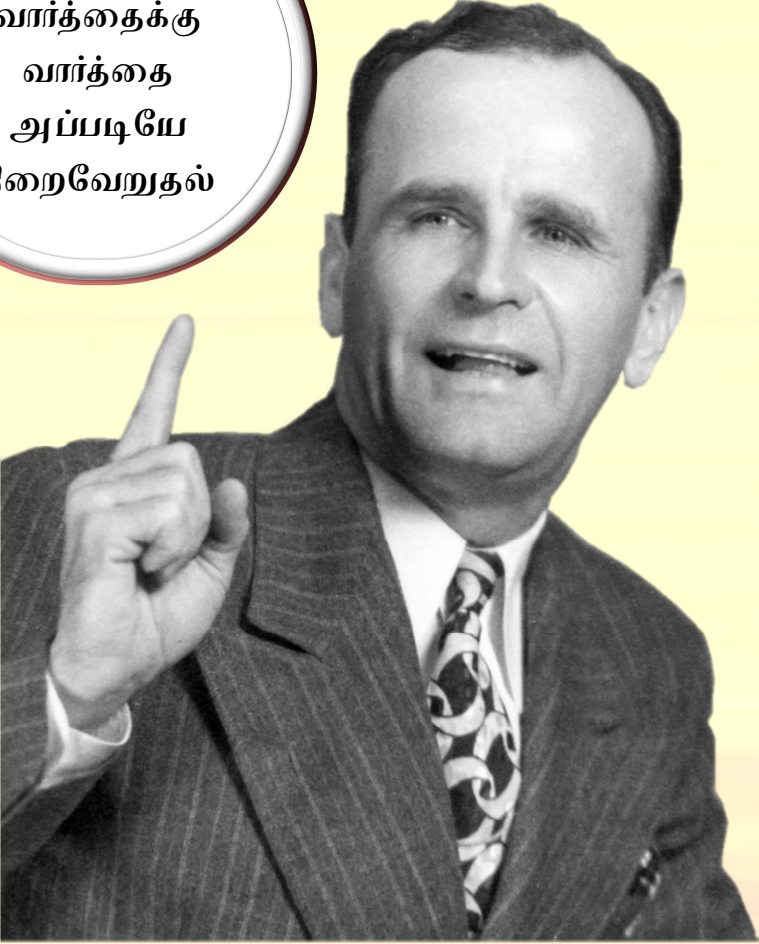

தீர்க்கதரிசனம் 2

தீர்க்கதரிசனம்
வார்த்தைக்கு
வார்த்தை
அப்படியே
நிறைவேறுதல்

வில்லியம் மரியன் பிரன்ஹாம்

செய்தி: தேவனை அணுகும்விதம்,
ஜனவரி 23, 1955, சிகாகோ, இல்லினாய்ஸ்,
அமெரிக்கா

71. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு - மார்பகம் கொண்டவர், எல்ஷடாய் என்பதை நான் முடிப்பதற்கு முன்பாக சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். ஓ, (அனேக) வருடங்களுக்கு முன்பு, கர்த்தருடைய தூதனானவர் எப்போதும் எனக்குத் தரிசனமாவார். ஒரு இரவில், நான் என்னுடைய அறையில் உட்கார்ந்து, ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன், அல்லது சரியாகச் சொன்னால், என்னுடைய தாயாரின் வீட்டில் இருக்கும் போது. என்னுடைய தாயார் ஒரு பழைமை நாகரீகமான நாட்டுப்புற பெண்மணி ஆவார்கள். அவர்கள் தங்கள் துணிகளைத் துவைத்து, மூலையில், ஒரு நாற்காலியின் மேலிருந்து ஒரு பெரிய கூடையில் வைத்திருந்தார்கள், அந்தத் துணிகளை ஒரு நாற்காலியில் போடுவார்கள். நான்-நான்... அது சரியாக நான் என்னுடைய மனைவியை இழந்த பிறகு, ஏறக்குறைய மூன்று அல்லது நான்கு வருடங்கள் கழித்து, நான் அவைகளை ஒன்றாகக் கூட்ட முயன்று கொண்டு, உள்ளே நுழைந்து, நான்,

“அம்மா, நான்-நான்-நான் உங்களிடம் சிறிது நேரம் பேச விரும்புகிறேன்” என்றேன்.

72. அவர்கள், “பில்லி, உட்கார்” என்றார்கள். நான் உட்கார்ந்தேன், நாங்கள் கர்த்தரைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இப்படியிருக்க நான் வேறொரு அறைக்குள் சென்று, “அம்மா, நான் சிறிது நேரம் ஜெபிக்க வேண்டும் போல் உணருகிறேன்” என்றேன்.

அவர்கள், “நல்லது, உனக்கு நீயே உதவி செய்து கொள்” என்றார்கள். நான் அந்த அறைக்குள் சென்று, அங்கே முழங்கால்படியிட்டு, ஜெபிக்கத் தொடங்கினேன். நான் ஏறக்குறைய ஒரு மணி வரைக்கும் ஜெபித்தேன். பிறகு நான் எழுந்து, “நல்லது, நான் மேல் வீட்டிலிருக்கிறதைக் குறித்து வியப்படைவேன் என்று நம்புகிறேன்” என்று நினைத்தேன். பிறகு, நான் அந்த மூலையை நோக்கிப் பார்த்து, தாயாருடைய ஆடைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலியைக் காண்கிறதாக நினைத்தேன், (அங்கே) ஏதோவொன்று வெண்மை நிறமாயிருந்தது, ஆனால் அதற்குப் பதிலாக அங்கே இருந்தது அந்த ஒளியாக இருந்தது, அது அசைந்து கொண்டே, என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

அது என்மேல் வந்த போது, நான் நோக்கிப் பார்த்து, நாம் “shotgun” வீடு என்று அழைக்கும் ஒரு சிறிய பழைய வீட்டைக் கண்டேன், அந்த வீட்டில் நேராக ஒரே வரிசையில் இரண்டு அல்லது மூன்று சிறிய அறைகள் இருந்தன. எனவே... நான் அதை நோக்கி நடந்தேன், தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தேன். நான் அந்த இடத்திற்குள் போன போது, சுவரில் சிகப்பு நிற தாள் இருந்தது, அங்கே ஒரு சிறிய பழைய விளம்பரத் தட்டினால் ஆன கட்டில் (poster bed) இருந்தது, அங்கே ஒரு சிறிய பையன் படுத்திருந்தான். அவனுக்கு சின்னஞ்சிறிய உதடுகள் இருந்தன, அவன் சிறிய நீல நிற மேலாடையைப் போன்றதை அணிந்திருந்தான். அவனுடைய சிறிய சரீரமானது சுற்றிலும், சுற்றிலும், சுற்றிலும் திருகி முறுகிப் போயிருந்தது. அவனுடைய சிறிய கைகள் அவனது பக்கவாட்டின் மீதாக இழுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு காலும் முறுகித் திருகியிருந்தது, இங்கிருந்து பற்றிப்பிடித்து, அவனுடைய சரீரமானது இங்கு வரையில் திருகியிருக்கும்

ஏதோவொன்றைப் போன்று அது காணப்படும் அளவுக்கு அவனுடைய சரீரம் திருகியிருந்தது.

73. நான், “ஓ, இரக்கம். இது அவர்களில் ஒருவனாக இருக்க வேண்டும்... இது தரிசனமா என்று கூட எனக்குத் தெரியவில்லையே” என்று நினைத்தேன். அது அவ்வாறு இல்லை என்று கற்பிக்கப்பட்டிருந்தேன், (அப்படியாக) அது சம்பவித்தது, என்னால் அதிலிருந்து விலகியிருக்க முடியவில்லை. நான் அங்கேயிருந்து, அந்தச் சிறுபையனை நோக்கியபடி நின்று கொண்டிருந்தேன். நான், “ஓ, என்னே, அந்த பரிதாபமான சிறுபையன்” என்று நினைத்தேன்.

தகப்பனார் சென்று அவனை எடுத்து, என்னிடம் கொண்டு வந்தார். அப்போது இதோ நின்று கொண்டிருக்கிற ஒரு சத்தத்தை நான் கேட்டேன். அதற்கு முன்பு, அந்தத் தூதனானவரை நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அதற்குப் பின்பும், பல வருடங்களாக நான் அதைக் கண்டதேயில்லை, ஆனால் நான் எப்போதுமே அந்த சத்தத்தைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் இங்கே நின்றுகொண்டு, “இப்பொழுது, அந்தக்

குழந்தையின் மேல் உன் கரங்களை வை”
என்றார். நான் என் கரங்களை அந்தக்
குழந்தையின் மேல் வைத்த போது, அது
அந்த மூலையில் குதித்து, அவனுடைய
தகப்பனாரின் கைகளை விட்டுப் போனதைக்
கண்டேன், அப்படியே ஒரு... ஒரு காலை
ஊன்றியவுடன், அந்தக் கால் திருகி
முறுக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்து சரியானது
(unwound). மற்ற காலை ஊன்றியவுடன்
அதுவும் சரியானது (unwound). அதன்பிறகு
அவனுடைய சரீரத்தின் மற்ற பாகங்களும்
சரியாயின (unwound). பிறகு அவன் என்னை
நோக்கி நடந்து வந்து, தன்னுடைய கரங்களை
மேலே என்மேல் வைத்தான். அவன் ஒரு சிறிய...
ஐக் கொண்டிருந்ததைப் போன்று காணப்பட்டது.
அவனுடைய உதடுகளில் இவ்விதமாக மோர்
அல்லது சாக்கலேட் பாலினாலான ஒரு சிறு
மீசையைக் கொண்டிருப்பது போன்று
காணப்பட்டது. அவன், “சகோதரன்
பிரன்ஹாமே, நான் பரிபூரணமாக
சுகமடைந்து விட்டேன்” என்றான்.

74. இப்படியிருக்க, நான்-நான் தரிசனத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன், ஏனென்றால் அது அதிகாலை வேளையாயிருந்தது, அப்போது யாரோ ஒருவர் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார். [சகோதரன் பிரன்ஹாம் தட்டுகிறார் - ஆசிரியர்.] அது அவ்வாறு இருக்க, ஒரு மனிதன், “திருமதி. பிரன்ஹாம் அவர்களே, சகோதரன் பிரன்ஹாம் இங்கே இருக்கிறாரா?” என்று உரக்க கத்திக் கொண்டிருந்தார். நான்... அம்மாவால் தூக்கத்தை விட்டு விழித்தெழும்ப முடியவில்லை. நான் ஒருவிதமாக அதை விட்டு வெளியே வந்து, உங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன், அப்போது அவர்கள், “பில்லி” என்று கூறுவதைக் கேட்டேன்.

75. நான், “ஆம்” என்றேன்.

அவர்கள், “யாரோ ஒருவர் கதவண்டை நிற்கிறார்” என்றார்கள். நான் கதவருகில் சென்று அதைத் திறந்தேன், அது திரு. எமில் அவர்களாக இருந்தது.

அவர், “ஹலோ, பில்லி” என்றார்.

நான், “ஹலோ ஜான், என்ன விஷயம். நான் உங்களை நீண்ட காலமாகப் பார்க்கவில்லை.

உள்ளே வாருங்கள்” என்றேன். அவர் உட்கார்ந்தார்; நான் என்னுடைய முகத்தை தேய்த்து துடைத்தவண்ணம் இருந்தேன், ஏனென்றால் அந்தக் காரியங்கள் சம்பவிக்கும் போது, என்னுடைய முகமானது மிகவும் மரத்துப் போய் விடுகிறது.

சில ஜனங்கள் அதைக் குறித்துக் கேட்கிறார்கள், இன்று எனக்கு ஒரு கடிதம் கிடைத்தது, அதில், “நீர் ஏன் எப்போதுமே உம்முடைய முகத்தைத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அது மரத்துப் போய், மிகவும் இறுக்கமாக இருப்பதாக உணரச் செய்கிறது. நான்... எனவே நான்-நான் அங்கே உட்கார்ந்து என்னுடைய முகத்தைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இது ஏறக்குறைய 16 வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தது என்று நினைக்கிறேன்.

எனவே, அவர், “நல்லது, இதோ பாருங்கள், பில்லி. நான் கூற விரும்புகிற முதலாவது காரியம் என்னவென்றால், நான் செய்த அந்தக் காரியத்திற்காக வருந்துகிறேன்” என்றார்.

76. நான், “திரு. எயில் அவர்களே, என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “நீங்கள் அந்நாளில் அங்கே கீழே ஒரு தாழ்வான இடத்தில் மக்காச்சோளத்தை அறுவடை செய்து கொண்டிருந்த போது, நாம் அங்கே கீழே மீன்பிடித்துக் கொண்டு, நீர் எங்களிடம் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்து பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அந்த ஆற்றின் கரையில் இருந்தது உமக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்றார்.

நான், “ஆமாம்” என்றேன்.

“நீர் தளர்த்தியான மேலாடையை அணிந்து கொண்டு, என்னையும் என்னுடைய குடும்பத்தினரையும் வெளியே அந்த ஆற்றுக்கு அழைத்துச் சென்று, எங்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தீரே” என்றார்.

நான், “ஆமாம், நான் அனேக நேரங்களில் அந்தக் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறேன்” என்றேன். விலங்குகள் வேட்டையாடப்படுவதைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரியாக (game warden) நான் இருந்த போது, என்னுடைய சீருடையில் இருந்தவாறே தண்ணீரில் நடந்து சென்று, ஞானஸ்நானம் கொடுத்து விட்டு, மேலே வந்து, சற்று ஈரத்தை உலர விட்டு விட்டு, விரைந்து சென்று, என் காரில் ஏறி மறுபடியுமாக, ரோந்துக்கு

புறப்பட்டுச் சென்று விடுவேன். பாருங்கள், அது ஒரு காரியமில்லை... நீங்கள் அதிகமாக பகட்டாரவாரத்தையும், காரியத்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. **ஒரு விசுவாசி ஆயத்தமாக இருக்கும் போதே, அவனுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து விடுங்கள். ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டிய நேரம் அதுவே.** எப்படியும் தேவனுக்கு எந்த சடங்கு முறை சம்பிரதாயமான காரியமும் கிடையாது. “விசுவாசித்தவன் ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட்டான்” என்று தான் அது இருக்கிறது.

77. அவர், “நல்லது, சகோதரன் பிரன்ஹாமே, அப்போது எனக்கு இரண்டு சிறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள், எனக்கு இரண்டு சிறிய மகன்கள் இருந்தார்கள்” என்றார்.

நான், “ஆமாம், எனக்கு நினைவிருக்கிறது” என்றேன். அது நான்கு, ஐந்து, ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு.

அவர், “நல்லது, நான் வருந்துகிறேன். நான் தவறான பாதையைத் தெரிந்து கொண்டேன். நான் இங்கே பொடி உற்பத்தி செய்யும் இந்த ஆலைகளில் (powder plants) ஒன்றில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். (அப்போது) நான் ஒரு

மனிதனைக் கொன்றேன். நான் ஒரு சுத்தியால் அவனை அடித்தேன்; நாங்கள் சண்டையிட்டோம். அவன் முதலில் என்னை அடித்தான், அவன் என்னை உதைத்து அங்கேயிருந்த ஒரு பெரிய கொப்பறைக்குள் எறியப் போவதாக இருந்தான், அங்கே கொதித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் cottons-களில் சில அவர்களுக்கிருந்தன, எப்போதுமே அது அவ்விதமாகவே இருந்தது. அவன் என்னை அடித்தவுடனே நான், ஒரு சுத்தியை (சம்மட்டியை) சட்டென எடுத்து, அதைக்கொண்டு அந்த மனிதனை அடிக்க, அது அவனைக் கொன்று போட்டது. நான்-நான் அதற்காக ஒரு வருடம் தண்டனை அனுபவித்தேன்” என்றார், ஆனால், “அது தற்காப்பிற்காக செய்யப்பட்ட கொலை என்ற காரணத்தினால் தான் அவ்விதம் ஆனது” என்றார்.

78. அவர், “நான் தேவனிடம் போவதற்குப் பதிலாக, வீட்டிற்கு வந்து, குடிக்கவும் தவறான காரியங்களைச் செய்யவும் தொடங்கினேன். என்னுடைய மூத்த மகனை இழந்து விட்டேன். சகோதரன் பிரன்ஹாமே, சற்றே ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்பு, இங்கே இந்தப் பட்டணத்தைச் சேர்ந்த மருத்துவராகிய டாக்டர் புருனர் இப்பொழுது தான் என்னுடைய வீட்டை விட்டுப்

புறப்பட்டுச் சென்றார். என்னுடைய மற்ற சிறிய மகன் நிம்மோனியாவினால் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பகல் வெளிச்சம் வரை அவனால் உயிரோடு இருக்க முடியாது என்று மருத்துவர் கூறுகிறார். நான் உம்மிடம் வந்து, நான் செய்ததற்காக நீர் என்னை மன்னிப்பீரா என்றும், நீர் வந்து எனது குழந்தைக்காக ஜெபிப்பீரா என்றும் உம்மிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றார்.

“ஏன்,” நான், “நிச்சயமாக, சகோதரனே” என்றேன். நான் சொன்னேன்...

79. அவர், “என்னுடைய மைத்துனரை (cousin) அழைத்து வரப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார், அதற்குப் பிறகு அவர் என்னுடைய கூட்டாளிகளில் ஒருவராக ஆனார், அவர் தான் கிரஹாம் ஸ்நெல்லிங். அவர், “அவர் ஒரு கிறிஸ்தவர்; நாம் எல்லாரும் போய் ஜெபிக்கலாம் என்று நினைத்தேன்” என்றார். அப்போது அம்மா உள்ளே வந்தார்கள்.

நான், “நான் ஆயத்தமாகி விடுகிறேன், நீர் திரும்பி வந்து என்னை அழைத்துச் செல்லும்” என்றேன். அம்மா ஆயத்தமானார்கள், அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், நானே

ஆயத்தமாகி வெளியே சென்றேன். அம்மா, “பில்லி, அங்கே உள்ளே என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார்கள்.

நான், “அம்மா, அது ஒரு தரிசனம். இந்த மனிதருக்கு ஒரு சிறிய மகன் இருக்கிறான், அவன் சுகமடையப் போகிறான் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்” என்றேன். அவர்களுக்கு அவரைத் தெரியவில்லை. நான், “நல்லது, அவன் இந்தக் காலையில் சுகமடையப் போகிறான் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்” என்றேன்.

அவர்கள், “நீ போகிறாயா... நீ இப்பொழுது போகவில்லையா?” என்றார்கள்.

நான், “ஆமாம், நான் இப்பொழுது புறப்பட்டுப் போகிறேன். அவர் எனக்குப் பின்னால் திரும்பி வருகிறார்” என்றேன். சற்று நேரத்தில், அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் சாலையில் போகத் தொடங்கினோம், அப்போது அவர் சொன்னார்... அங்கே பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் நதியின் பக்கவாட்டு பகுதியின் மேலிருக்கும் அந்தப் பழைய கப்பல் கட்டும் இடத்தின் பக்கமாக தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்து மேலே போய்க் கொண்டிருந்தோம்.

80. நான், “திரு. எமில் அவர்களே, நீங்கள்... நீங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “நான் ஊடகாவுக்கு மேலாக, மேலே அந்த நாட்டில் வசிக்கிறேன்” என்றார்.

நான், “நான் அனேக வருடங்களாக உம்மைக் குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. கொஞ்சம் நீளமான ஒரு shotgun வீட்டைப் போன்ற, அதுபோன்ற ஒரு வீட்டில் நீர் வசிக்கவில்லையா?” என்றேன்.

அவர், “ஆம்” என்றார்.

நான், “நீர் இவ்விதமான ஒரு சிறு வாசல் வழியாக மேலே வந்து, கொஞ்சம் பெரிய கற்களுக்கு மேலே சென்று, மேலே போனீர், அங்கே ஏதோவொரு பெரிய அத்தி இன மரங்கள் (sycamore) நின்று கொண்டிருக்கின்றது” என்றேன்.

அவர், “ஆமாம்” என்றார்.

நான், “நீர் வைத்திருக்கிறீர் - நீர் சுவர்களில் சிவப்பு நிற காகிதத்தை வைத்திருக்கிறீர்” என்றேன்.

அவர், “அது உண்மை” என்றார்.

நான், “நீர் உள்ளே போகும் போது, உம்முடைய சிறிய மகன், வாசலின் வலது

பக்கத்தில் இருக்கிற ஒரு படுக்கையில், சிறிய, இரும்பினாலான poster bed-ல் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றேன்.

அவர், “நீர் எப்பொழுதாவது அங்கே இருந்தீரா?” என்று கேட்டார்.

81. நான், “ஆம், ஐயா” என்றேன்.

அவர், “நல்லது, பில்லி, நீர் எப்போது அங்கே இருந்தீர், நான் ஏறக்குறைய இரண்டு வாரங்களாக மட்டுமே அங்கே வசித்து வருகிறேன். நாங்கள் ஒஹியோவிலிருந்து வந்திருக்கிறோம்” என்றார்.

நான், “நான் ஏறக்குறைய ஒன்றரை மணி நேரத்துக்கு முன்பு தான் அங்கே இருந்தேன்” என்றேன்.

அவர், “ஏன், பில்லி, எனக்கு-எனக்கு-எனக்கு புரியவில்லையே” என்றார்.

நான், “உங்களுடைய சிறிய மகன் ஒருவித நீல நிற தடித்த இழைகள் கொண்ட பருத்தி துணியினாலான ஒரு ஜோடி தளர்த்தியான மேலாடைகளை அணிந்திருக்கவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “அவன் இப்பொழுது அவைகளைத் தான் அணிந்திருக்கிறான்” என்றார்.

“அவ்வாறு தான் நானும் நினைத்தேன்” என்றேன். நான், “உம்முடைய மனைவி ஒருவிதமாக கருமை நிற தலைமுடியைக் கொண்ட ஒருவித ஒல்லியான பெண் அல்லவா?” என்றேன்.

அவர், “ஆம்” என்றார்.

“நீங்கள் ஒன்றரை... மணி நேரத்துக்கு (முன்பு) எப்போது என் வீட்டில் இருந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

நான், “ஆமாம், திரு. எமில் அவர்களே, நான் ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்பு அல்லது ஒன்றரை மணி நேரத்துக்கு முன்பு தரிசனத்தில் உம்முடைய வீட்டில் இருந்தேன், அல்லது ஏதாவொரு வித ஆவி என்னை அங்கே எடுத்துச் சென்றது. கர்த்தர் உம்முடைய குழந்தையை சுகப்படுத்தப் போகிறார்” என்றேன். உடனே அவர் அந்தப் பழைய மாடல் A ஃபோர்டு காரை பிரேக் போட்டு நிறுத்தி விட்டு, தம்முடைய காரை திருப்பும் சக்கரத்தின் மேல் விழுந்து தமது கரங்களை மேலே உயர்த்தி, “தேவனே, என்மேல் இருக்கமாயிரும். நான் உம்மை சேவிப்பேன், தேவனே” என்று அலறிக்

கூச்சலிட்டார். அங்கே நான் என்னுடைய கரங்களை அவரைச் சுற்றிலும் போட்டுக் கொண்டு, அவரை மறுபடியும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவிடம் வழிநடத்தினேன்.

82. இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு, நான் ஃபுளோரிடாவில் இருந்தேன். அப்போது யாரோ ஒருவர், “பில்லி...” என்று உரக்க கத்துவதைக் கேட்டேன். நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அது... ஆக இருந்தது. நான் எப்போதுமே அவரை... என்று அழைத்தேன். நாங்கள் சற்று, அல்லது ஒன்றாக வேலை செய்தோம், அப்போது நாங்கள் அவரை, “ஐயா, ஜான் அவர்களே” என்று அழைப்போம்.

நான் சொன்னேன்... [ஒலிநாடாவில் காலியிடம் - ஆசிரியர்]... அங்கே அஞ்சல் அலுவலகத்துக்கு அருகிலுள்ள தெரு பக்கமாக போன போது, பிரேக் போட்டு காரை நிறுத்தினேன் (pull in). அவர் இப்பொழுது அங்கே தான் வசித்து வருகிறார்.

எனவே நாங்கள் மேலே அந்த வீட்டிற்குச் சென்றோம்... இப்பொழுது, அது எவ்வளவு பரிபூரணமாயிருக்கிறது என்பதை நான் உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன்.

இப்பொழுது, அந்தக் குழந்தையை எனது கரங்களில் தருவதற்கு முன்பாக, அந்தச் சிறு தாயார் இவ்விதமாக அந்தச் சுவரின் மேல் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு காட்சியை நான் அந்தத் தரிசனத்தில் கண்டேன். மேலும் ஒரு வயதான சீமாட்டி... இப்பொழுது, அங்கே அந்த அறையில் ஒரு சிவப்பு நிற duofold சூட்டை அணிந்தவரும் கூட உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வாசலிலிருந்து, அந்த வழியாக ஒரு வயதான சீமாட்டி உள்ளே வந்து, தங்களுடைய மூக்கு கண்ணாடியைத் துடைத்துக் கொண்டே இந்தப் பக்கத்திலிருந்த இந்த நாற்காலியில் அமருகிறார்கள். மேலும் இதோ duofold ஆடையை அணிந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு வாலிபர், இளம் பொன்னிற மலைமயிரை உடைய வாலிப மனிதர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார், அவர்கள் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

83. எனவே நான் உள்ளே நடந்து சென்ற போது... நிச்சயமாகவே அப்போது அதைக் குறித்து தெரியாதிருந்தது, எப்படி அதைச் செய்வது என்றோ, அல்லது அது என்னவென்றும், எனக்குத் தெரியாது, ஏனென்றால் அது என்னவென்று நான் அறியாதிருந்தேன். இவ்வாறாக அந்த அறைக்குள்

நான் நடந்து சென்றேன்; நான் அங்கே உள்ளே போகையில், நான் உற்றுப் பார்த்தேன், அங்கே அந்தச் சிறு பையன் படுத்த படுக்கையாய் கிடந்தான், மேலும் இங்கே இந்தக் காரியத்தை அவனுடைய மூக்கின் மேல் வைத்திருக்க, உங்களுக்குத் தெரியும், ஒரு தாயார் முயற்சித்துக் கொண்டும், அழுது கொண்டும், அவ்வாறு செய்த வண்ணம் இருந்தாள். அவன் பிழைப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது.

அந்தத் தரிசனம் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே அதைக் கண்டேன். நிம்மோனியா அவனை முழுவதுமாக மூச்சுத் திணறச் செய்திருந்தது, ஆனால் இதோ அவன் (இவ்வாறு தான்) (சுவாசித்துக்) கொண்டிருந்தான் [சகோதரன் பிரன்ஹாம் அந்தச் சத்தத்தை விளக்கிக் காண்பிக்கிறார் - ஆசிரியர்.] அவன் சின்னஞ்சிறிய பையனாக இருந்தான்... பழுப்பு நிற தலைமயிரை உடைய, வெறுமனே ஒரு சிறு பையனாக இருந்த அவனை நான் கண்டேன். நான், “திரு. எமில் அவர்களே, அவனை இங்கே கொண்டு வாரும், தேவனுடைய மகிமையை நீர் காண்பீர்” என்றேன்.

84. எனவே அந்தச் சிறு பையனை - (அந்த) மனிதர் அச்சிறு பையனை தம்முடைய கைகளால்

தூக்கி, உணர்ச்சிவசப்பட்டவராய், ஓடோடி அவனை என்னிடம் கொண்டு வந்தார். நான் அங்கே எப்படி போனேன் என்பதைக் கவனியுங்கள். பாருங்கள்? நான் அருளப்பட்ட அணுகுமுறையில் வரவில்லை. புரிகிறதா? நான், “அவனை இங்கே கொண்டு வாரும்” என்றேன். நான் சுயநினைவைப் பெற்றேன், ஏனென்றால் அவனைச் சுகமடையச் செய்யப் போகிறதான தரிசனத்தை நான் கண்டிருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் தேவனுடைய அணுகுமுறையில் வந்தாக வேண்டும். புரிகிறதா? அவர்கள் அவனை அங்கே கொண்டு வந்தனர். நான் அப்படியே என் கரங்களை அவன் மேல் வைத்து, “தேவனே, நீர் இந்தச் சிறு பையனை சுகப்படுத்த வேண்டும் என்று நான் ஜெபிக்கிறேன். நீர் அதைச் செய்வதாகக் கூறினீர்” என்றேன். அந்தச் சிறு பையனோ மூன்று நான்கு தடவைகள் மூச்சுத் திணறி விட்டு முற்றிலும் சுயநினைவை இழந்து போனான்.

நான் அவனை உற்றுப் பார்த்தேன். அவனுடைய தாயார், “ஓ, அவன் மரித்து விட்டான், அவன் செத்துப் போய் விட்டானே, அவன் மரித்துப் போய் விட்டானே” என்று அலறிக் கூச்சலிடத் தொடங்கினாள்.

நான், “நல்லது, என்ன ஆனது? ஓ, என்னே, அதோ அது இருக்கிறது. ஓ, இதோ கிரஹாம் ஸ்நெல்லிங் இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறார்; இளம் பொன்னிற சுருள் முடியை உடையவராய் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவர் நிச்சயமாக அவராகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கே இந்த நாற்காலியில் ஒரு வயதான பெண்மணி கட்டாயம் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமே” என்று நினைத்தேன். அங்கே மரச்சாமான்களும் மற்றும் ஒவ்வொன்றுமே இருந்தன, ஆனால் அது சரியாக இல்லாதிருந்தது. நான் சரியான அணுகுமுறையில் வந்திருக்கவில்லை.

85. நிச்சயமாக அந்தப் பெண் தன்னுடைய கணவனின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருக்கவில்லை. அவள் நிச்சயமாக அந்தக் கதவில் சாய்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது. நான், “ஓ தேவனே, நான் இந்தக் குழந்தையைக் கொண்டு விட்டேன். நான்... ஓ, என்னே” என்று நினைத்தேன்.

தகப்பனார் குழந்தையை கீழே கிடத்தினார், அவள் அலறிக் கூச்சலிடத் தொடங்கி, அழுது கதறிக் கொண்டும், ஒவ்வொன்றையும் செய்து கொண்டும் இருந்தாள். நான் அப்படியே அங்கு

நின்று கொண்டிருந்தேன். நான், “ஓ, என்னே. நான் என்ன செய்து விட்டேன்? என்ன செய்திருக்கிறேன்?” என்று நினைத்தேன். நான் அப்படியே சற்று நேரம் காத்திருந்தேன், ஓ, அந்த குழந்தை பிழைப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது, இப்பொழுதோ அது இன்னும் மோசமாகி விட்டது.

நான், “ஓ, நான் அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டு போட்டிருப்பேன் என்றால், ஓ, ஆனால் நானாகவே அதைக் கொண்டு போடவில்லை, ஆனால் அதற்கு காரணம் இருந்தது, நான் செய்யும்படி **அவர்** என்னிடம் சொன்னவைகளுக்கு நான் கீழ்ப்படிந்திருந்தால், ஆனால் நானோ அதை விட்டு விட்டேன்... அது உண்மை, மக்களே. இதோ இந்த வேதாகமத்திற்கு முன்பாக, அது சத்தியம் என்று பரலோகத்திலிருக்கிற தேவன் அறிவார்.

86. மேலும் நான் நினைத்தேன்... நல்லது இப்பொழுது, நான் நடந்து சென்று அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டேன். அப்போது பகல் வெளிச்சம் வந்து விட்டது, நான் ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரமாக அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். பகல் வெளிச்சம் வர, திரு. ஸ்நெல்லிங் அவர்கள், “நல்லது, நான் வேலைக்குப்

போக வேண்டும்” என்று சொன்னார், அவர், “நான்...” என்றார்.

நான், “ஓ, என்னே. அவர்கள் அவரை அழைத்துச் சென்று விட்டால், அந்த ஒருவகை (சூட்டை) (duofold) அணிந்திருந்த இளம்பொன்னிற தலைமயிர் உடைய மனிதர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாரே... அவர் போய் விட்டால், தரிசனம் முழுவதும் பாழ்பட்டுப் போகுமே, நான்-நான் முழு காட்சியையும் கெடுத்துப் போட்டேனே” என்று நினைத்தேன். நான் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன், ஓ, நான் - என்னுடைய இருதயம் அப்படியே எனக்குள்ளே இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் எதையோ என்னிடம் கூற, நான் அதற்கு பதில் பேசக் கூட இல்லை. நான் அப்படியே அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். என்னால் அவர்களிடம் பேச முடியவில்லை, ஏனென்றால் தேவன் ஒருக்கால் ஏதாவது ஒரு வழியில் அதைச் சரிப்படுத்தி, அந்தக்காட்சியை மறுபடியுமாக சரியாக்கி விடுவார் என்று நினைத்தேன். எனவே நான் அப்படியே அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டு, அப்படியே-அப்படியே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர்கள், “சகோதரன் பிரன்ஹாமே, நீர் மறுபடியும் குழந்தைக்காக ஜெபிக்க விரும்புகிறீரா?” என்று கேட்டனர்.

நான், “நன்றி” என்று கூறி விட்டு, உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்... நான், “ஓ, அந்த வயதான பெண்மணி எங்கே, ஓ...” என்று நினைத்தேன். இப்பொழுது... சகோதரன் கிரஹாம் போய் தம்முடைய கோட்டை அணிந்து கொண்டார்.

ஜான், “சகோதரன் பிரன்ஹாமே, நீர் எங்களோடு ஜெபர்ஸன்வில்லுக்கு திரும்ப வர விரும்புகிறீரா?” என்று கேட்டார்.

நான், “இல்லை, நன்றி” என்றேன். நான் அங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. நான், “அது சென்ற இரவில் சம்பவித்திருக்கும், (ஆனால்) அந்த குழந்தையால் குணமடைய முடியவில்லை, அதனால் வேறொரு நேரத்தை எவ்வாறு ஏற்படுத்த முடியும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை” என்று நினைத்தேன். பகல் வெளிச்சம் வந்து கொண்டிருந்தும், அது அங்கே அந்த நிலையிலேயே இருந்தது. வழக்கமாக ஏறக்குறைய சூரியன் உதிக்கும் நேரத்தில், வியாதிப்பட்டுள்ள ஜனங்கள் எப்படியிருப்பார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நான், “ஓ, இதோ அது

இருக்கிறது, என்னே, நான் என்ன செய்து விட்டேன்” என்று நினைத்தேன்.

87. முதலாவது காரியம் என்னவென்றால்... திரு. ஸ்நெல்லிங் தம்முடைய கோட்டை அணிந்து கொண்டு, வெளியே போகத் துவங்கினார். திரு. எமில் தம்முடைய மனைவியிடம், “நல்லது, போய் வருகிறேன், தேனே. நான் கிரஹாமை அழைத்துச் சென்று விட்ட உடன் திரும்பி வந்து விடுகிறேன், அப்பொழுது தான் அவரால் வேலைக்குப் போக முடியும்” என்றார். மேலும் கூறினார்... அவரும் அந்த ஆலைகளில் ஒன்றில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர், “நான்-நான் சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்து விடுகிறேன், நான் இன்று காலையில் வேலைக்குப் போகவில்லை” என்றார்.

அவள், “சரி, அன்பே” என்றாள்.

நான் அங்கேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்; நான், “ஓ...” என்று நினைத்தேன். அப்போது, நான் அந்த ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்க்க நேர்ந்தது, இதோ அந்தக் குழந்தையின் பாட்டி வந்து கொண்டிருந்தார்கள், தோள்பட்டை உடைய ஒரு சிறிய பை ஒன்றை தங்கள் கையில் பிடித்தபடி நடந்து வந்து

கொண்டிருந்தார்கள், அவர்கள் ஒரு ஜோடி மூக்கு கண்ணாடியையும் கூட அணிந்திருந்தார்கள், அவர்களுடைய முடி நரைத்திருந்தது, அவர்கள் சுற்றி நடந்து சென்று, பின்பக்கத்திற்குள் போய் விட்டார்கள். இப்பொழுது, அவர்கள் எப்போதுமே முன்பக்க வாசல் வழியாகத்தான் வருவார்கள் என்று அவர்கள் முன்பு ஒவ்வொரு முறையும் சாட்சி கூறினார்கள். ஆனால் அவர்கள் உள்ளே வரும்படியாக பின்பக்கம் இருக்கும் சிறு சமையலறைக்கு சென்றார்கள்.

88. நான், “ஓ, அது அவர்கள் தான்; அதுதான் அந்த பெண்மணி” என்று நினைத்தேன். அது அந்தப் பிள்ளையின் பாட்டி என்று அப்போது எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் அந்தத் தரிசனத்தில் இருந்த பெண்மணி அவர்கள் தான் என்று நான் அறிந்திருந்தேன். எனவே இதோ அவர்கள் சரியாக... நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். நான், “இதோ அது. இதோ அது இருக்கிறது. தேவனுடைய கிருபை அதை ஜெயங்கொள்ளப் போகிறது” என்று நினைத்தேன். நான் என்னுடைய இருதயத்தில் அவ்வாறு நினைத்தேன், அது உங்களுக்குத் தெரியும், நான் அங்கே நின்று அந்த வயதான பெண்மணியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர்கள் சுற்றி வந்து, பின்பக்க வாசல் வழியாக உள்ளே போனார்கள். அவர்கள் கதவைத் திறந்த போது, நான், “அது யார்?” என்று கேட்டேன். சகோதரன் கிரஹாம் வாசலண்டையில் நின்று கொண்டிருந்தார், அவரும் திரு. எமில் அவர்களும் வெளியே போகப் போவதாயிருந்தனர்.

89. இந்நிலையில் அந்தத் தாயார் சமையலறையை காணும்படியாக சமையலறையின் வாசலை நோக்கிப் போனார்கள், மேலும் அந்த வயதான... வாலிப ஸ்திரீயாயிருந்த அந்தக் குழந்தையின் தாயார், அங்கே வெளியே நோக்கிப் பார்த்து, இங்கே - “ஓ, இது அம்மா” என்றாள். ஜானும் கிரஹாமும் திரும்பிப் பார்த்தனர். அவர்கள் அவ்வாறு செய்த போது, நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தேன், ஏனென்றால் கிரஹாம் கட்டாயம் அங்கே உட்கார்ந்து இருந்தாக வேண்டும்.

எனவே நான்-நான் எழும்பி, திரும்பிப் பார்த்தேன், அப்போது அந்த தாயார் வந்தார்கள். அவர்கள் (அந்தக் குழந்தையின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு), அவர்கள், “குழந்தைக்கு

இன்னும் உயிர் இருக்கிறதா? அவன் சுகமடைந்து விட்டானா?” என்று கேட்டார்கள்.

90. மனைவி, “இல்லை, அம்மா, அது ஏறக்குறைய மரித்து விட்டது” என்று கூறி விட்டு, அவள் தன்னுடைய கரங்களை சுவற்றின் மேல் வைத்துக்கொண்டு, இவ்விதமாக அழத் தொடங்கினாள், உங்களுக்குத் தெரியும், அப்படியே கதவில் அவ்விதமாக அடித்துக்கொண்டு, சத்தமாய் அழுது கொண்டே, தன்னுடைய தாயாரை முத்தமிட்டாள்.

அப்போது அந்த வயதான பெண்மணி... நான், “நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று நினைத்தேன். அவர்களைக் கவனித்த போது, அவர்கள் போய், அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, அந்த மூக்கு கண்ணாடியை எடுத்தார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் குளிர்ந்த சீதோஷண நிலையிலிருந்து வந்திருந்தார்கள்... அந்தக் கண்ணாடியின் வெளிப்புறம் குளிரின் காரணமாக உறைபனி போன்று மங்கியிருந்தது (frosted), அவர்கள் தங்கள் மூக்கு கண்ணாடியைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், நான், “பரிபூரணமாய் உள்ளது. சகோதரன் கிரஹாம் அப்படியே சென்று அதன் மேல்

உட்காருவாரானால்” என்று நினைத்தேன். சகோதரன் கிரகாம் அவர்களுக்கு உறவினராக இருந்தார், அந்த வாலிப பெண் அழுது கொண்டிருந்த காரணத்தினால், அவரும் அழத் தொடங்கினார், அப்போது அவர் போய் அதே இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார். ஓ, என்னே.

91. இப்பொழுது, அது சரியாக இருக்கிறது. நான் அங்கே நின்று கொண்டு, “திரு. எமில் அவர்களே, நீர் என்னை மன்னிப்பீரா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “ஏன்?” என்று கேட்டார்.

நான், “உமக்கு இன்னும் நம்பிக்கை உள்ளதா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “ஆமாம், பில்லி, ஏன்?” என்றார்.

நான், “நான் சற்று முன்பு, ஒழுங்குக்கு அப்பாற்பட்டு பேசி விட்டேன். நான் வருந்துகிறேன், நான் தேவனுக்கு முன்பாக மனஸ்தாபப்படுகிறேன். ஆகையால் தான் நான் இந்த இரண்டு மணி அல்லது அதற்கும் அதிக நேரமாக ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் தரிசனத்திற்காக காத்திருக்கவில்லை. சகோதரன்

கிரஹாம் எழுந்து விட்டார், அல்லது... எனக்கு வெளிப்பட்டது என்னவென்றால்” என்றேன்.

அவர், “நல்லது, என்ன, என்ன சொல்லுகிறீர்?” என்றார்.

நான், “எல்லாம் ஒழுங்கில் உள்ளது. உமக்கு இன்னும் என்மேல் நம்பிக்கை இருக்குமானால், இப்பொழுது அந்தக் குழந்தையை இங்கே கொண்டு வாரும்” என்றேன்.

அந்த தகப்பன் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, அங்கே நடந்து வந்தார். நான், “பரலோகப் பிதாவே, என்னுடைய முட்டாள்தனத்தையும், என்னுடைய தவற்றையும் எனக்கு மன்னித்தருளும். இப்பொழுது, நீர் செய்வீரென்று நீர் சொன்னதை நிறைவேற்றும்” என்றேன்.

பின்பு, என்னுடைய கரங்களை அந்தக் குழந்தையின் மேல் வைத்தேன். **உடனே, அது தன்னுடைய கரங்களை தனது அப்பாவுடைய கழுத்தைச் சுற்றிலும் போட்டுக் கொண்டு, “அப்பா, அப்பா, அப்பா” என்றது.**

92. எல்லாரும் சத்தமாக கூச்சலிடத் தொடங்கினர். அங்கே மேலே அந்த

மலைப்பாகத்தில் இரட்சணிய சேனை சபையார் அவர்களிடம் வந்திருப்பார்கள் என்று அவர்கள் நினைத்தனர். அதன்பிறகு அந்தச் சிறு குழந்தை... ஒரு சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு-பிறகு, நான், “இப்பொழுது, நாம் போகலாம்” என்று கூறினேன்.

அவர், “சகோதரன் பில் அவர்களே, என்னுடைய குழந்தை சுகமாகி விட்டதா?” என்று கேட்டார்.

நான், “எனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டபடி, குழந்தை அந்த மூலையை விட்டு வெளியே வந்து, அது மூன்று முறை சுழன்றது, ஒருமுறை இந்தக் காலைக் கொண்டு இந்தவிதமாக சுழன்று திரும்பியது. ஒரு முறை இந்தக் காலின் மேல் திரும்ப இந்த விதமாகவும் சுழன்று திரும்பியது, அதன்பிறகு அதனுடைய சரீரம் நேரானது,” என்றேன், மூன்று கட்டங்களாக இருந்தது மூன்று நாட்களைக் குறிக்கிறது. நான், “எனக்குச் சொல்லப்பட்டபடியே, மூன்று நாட்களில், இந்தக் குழந்தை குணமடைந்து சுகமாகி விடும்” என்றேன்.

93. எனவே அவர்கள் அவனை மறுபடியும் படுக்கையில் படுக்க வைத்தனர், அவனோ தன்னுடைய அப்பாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான், அதற்கு முன்பு அவனுக்கு மூச்சு

விடுவது கூட கஷ்டமாயிருந்தது. நாங்கள் சென்று காரில் ஏறி, வீட்டுக்குச் சென்றோம். புதன்கிழமை இரவில் நான் அதைச் சபையில் கூறினேன். நான், “நாளை மறுநாள் அல்லது நாளை இரவில் எத்தனை பேர் மேலே வந்து, நான் அந்தக் கதவண்டை போகும்போது கவனித்து, அந்தச் சிறு குழந்தை... ஆகிறதா என்று பார்க்க விரும்புகிறீர்கள் என்று கேட்டேன். இப்பொழுது மேலேயுள்ள அந்த வீட்டாருக்கு அதைக் குறித்து எதுவும் தெரியாதிருந்தது; அந்தச் சிறு குழந்தை என்னிடம் வந்து, அதனுடைய கரங்களை என்மேல் வைத்து, ‘சகோதரன் பில், நான் பூரணமாய் சுகமடைந்து விட்டேன்’ என்று கூறாமல் இருக்கிறதா என்றும், அப்போது அதனுடைய வாயின் மேல் பால் இருக்கிறதா என்றும் பாருங்கள்” என்றேன். நான், “அது அவ்வாறு செய்யாமல் போகிறதா என்று பாருங்கள்” என்றேன். புரிகிறதா? ஒரு டிரக் (திறந்த சரக்கு வண்டி - தமிழாக்கியோன்) நிறைய பேர் அங்கே மேலே சென்றோம்.

94. அவர்கள் அந்த ஜன்னல்களைச் சுற்றிலும் கூட்டமாகக் கூடியிருந்தனர். பிறகு நான் டிரக்கை விட்டு இறங்கி, அங்கு சென்று, கதவைத் தட்டினேன், அவர்கள் வெறுமனே ஏழை ஜனங்களாக இருந்தனர், அவர்களுக்கு தரைவிரிப்பும் இல்லாதிருந்தது...?... நான் அதைத் தாண்டிச் செல்லத் தொடங்கினேன், அந்தப் பிள்ளைகள் - அந்தப் பிள்ளை பக்கத்து வீட்டிலிருந்து காணும்படி மேலே வந்திருந்த வேறொரு சிறு பெண் பிள்ளையோடு தரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. நான் கதவைத் தட்டின போது, இப்பொழுது என்னுடைய மனைவியாயிருக்கிற மேடா... நாங்கள் அப்பொழுது விவாகம் பண்ணியிருக்கவில்லை. அவள் எனக்கு அருகில் நின்று கொண்டிருந்தாள், மூன்று அல்லது நான்கு பேர் எனக்கு அருகாமையில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது திருமதி. எமில், “ஓ, இது சகோதரன் பில் அவர்கள். உள்ளே வாருங்கள், சகோதரன் பில். நான் உமக்கு ஒரு காரியத்தைக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்” என்றாள்.

95. நான் இவ்விதமாக அவர்களை நோக்கிப் பார்த்தேன். நாங்கள் அந்த அறைக்குள் நடந்து சென்றோம். நாங்கள் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த

போது, விளையாடுவதற்கான கட்டிடத் துண்டுகளில் (blocks) சிலவற்றை அந்த மூலையில் வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறு பையன் எழுந்து என்னை நோக்கிப் பார்த்தான், **அவன் பால் குடித்திருந்த காரணத்தினால், அவனுடைய வாயின் குறுக்கே சின்னதாக மீசை இருந்தது, அவன் நடந்து வந்து, என்னுடைய கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, “சகோதரன் பில், நான் இப்பொழுது பூரணமாக சுகமடைந்து விட்டேன்” என்றான்.**

அது என்ன? அவன் மூன்று நாட்களாக, எல் ஷடாயின் மேல், தேவனுடைய தெய்வீக வாக்குத்தத்தத்தின் மேல் பால் அருந்திக் கொண்டிருந்தான், தேவனுடைய தெய்வீக அணுகுமுறைக்கு வருதல். அவனுக்கு ஒரு அணுகுமுறை இருந்தது. நீங்கள் அதை விசுவாசிக்கிறீர்களா? நாம் ஜெபிப்போம்.

